

Ohlédnutí

Právě před rokem referoval náš *Zpravodaj* o významné interní záležitosti našich sborů, která se odehrála téměř na den i v letošním roce. Bylo to **setkání při sklence vína**, jehož letošní repríza se konala ve čtvrtek 29. března opět v restauraci U Fantomase v Praze 8 – Libni, kde za účasti asi 50 přítomných byla oslavena významná kulatá výročí našich členů. V první polovině letošního roku je oslavili J. Miklas (75), V. Ulrich (85), F. Koudelka (65), J. Jedlička (80), F. Borkovec (80) a budou slavit J. Vích (75), Vl. Pokorný (85), M. Keprt (35) a J. Hlaváček (70). Našimi hosty byly naše manželky, paní Stonjeková, manželé Hájkovi, ing. Lísková a paní Jiříková.

V době našeho setkání byl již téměř 70 dní v nemocničním léčení po embolii náš kolega Míla Mleziva (82), proto se rozhodli přítomní pozdravit ho dopisem. Už 9. dubna Míla odpovídá z nemocnice v Měšicích: „Milí kolegové, byl jsem velmi potěšen dopisem a milými pozdravy kolegů. Zítřka zde budu již 80 dní, pomalu se to lepší, již chodím o berlích. Stále mám nějakou návštěvu. Už zapomínám psát. Stále na Vás myslím a zpívám si s Vámi. Zpěvu zdar, Míla Mleziva.“ Přejeme mu tedy, aby si nás přišel poslechnout na náš koncert v Emauzích, jak si v telefonickém rozhovoru se mnou přál.

Znovu se narodil

Říká se o někom, kdo vyvázne ze situace, která nevypadá jako slučitelná se životem. Takovou situaci přežil náš kolega v pondělí 19. března, kdy se vracel z pravidelné zkoušky PMS tak, jak to dělá už po desítky let. Nastoupil do rychlíku do Děčína, aby ještě krátce po půlnoci dorazil domů. Z naprosto nepochopitelného a nesmyslného důvodu však rychlík u Vraňan vykolejil. Zprávu jsme s úžasem sledovali v tisku i v televizních zpravodajstvích. Hrozivě vypadající neštěstí. Lokomotiva i několik vagonů napříč kolejištěm. Jako zázrakem se vše obešlo bez ztrát na životech. Jenda byl právě v onom vagoně, který se zastavil právě v místech, kde byl rychlík nastražen osobní automobil a zůstal na kolejích. Byl šokován obrovskou ranou, ale vagon i cestující v něm byli bez zranění.

Provoz na této trati byl obnoven až následující den po nasazení těžké techniky na zvedání lokomotivy a vagonů. Zranění byli rozvezeni k ošetření do nemocnic a ti, kteří měli takové štěstí jako náš kolega, byli rozváženi policií do míst, odkud byla v provozu náhradní doprava. Jenda byl v noci nejprve odvezen do Mělníka, ale tam žádný spoj na Děčín nebyl, policie ho tedy odvezla do Beřkovic, odkud pak cestoval náhradním vlakem do Děčína. Ze zkoušky se tedy dostal až ke 4. hodině ranní. Ale živ a zdrav!

Přípitek U Fantomase, který pronesl J. Klička jako organizátor letošního setkání, byl určen nejen uvedeným jubilantům, ale i Z. Hynkovi, který oslavil své 61. narozeniny následující den a znovu narozenému J. Urbánkovi (86). Vyprávění, prohlídka zájezdových alb Z. Hynka a náš zpěv za doprovodu Saši Gabora spolu s dobrými jídly přispěly k dobré pohodě našeho setkání.

Musica Academica

Po krátké přestávce v měsících lednu a únoru znovu ožívají koncertní síně a chrámové kůry krásnými koncerty. Jedním z mnoha byl i koncert v pátek 30. března v mém nejbližším okolí, ve farním sále na Habrovce u kostela sv. Františka z Assisi na Krčské stráni. Opravdu jen pár kroků – několik stovek metrů od stanice metra Budějovická na Praze 4 je v samostatné přízemní budově v zahradě vedle nenápadného kostela i nenápadný, skromně vybavený sál pro 60 – 80 posluchačů. Těchto prostor využilo i mně do té doby neznámé komorní těleso Musica Academia ke svému koncertu.

Nevím, zda příšedší reagovali na vkusně graficky upravenou pozvánku nebo na osobní pozvání účinkujících, ale záhy po ukončení zkoušky byl čtvrt hodiny před zahájením koncertu sál zaplněn sedícími posluchači a přibližně 30 – 40 stojícími. Ti všichni mohli ocenit výkon členů komorního orchestru ve skladbách W. A. Mozarta, J. S. Bacha, L. Janáčka a výkon smyčcového kvarteta nezvyklého jména Leñadores ve dvou větách kvartetu S. Rachmaninova a *Allegru* z kvartetu A. Dvořáka.

Jednotlivé části byly vybrány tak, aby ukázaly souhru orchestru se sólisty a souhru orchestru navzájem. Zejména souhra a výkon flétnistky Denisy Dohnalové ve *Suitě h mol* J. S. Bacha a houslisty Tomáše Pilaře v *Allegru houslového koncertu D dur* W. A. Mozarta byly ozdobou tohoto koncertu. Pochvalu též zaslouží kultivovaný tón violoncellisty Vojtěcha Stralczynského zvláště v *Allegru* Dvořákovy *kvartetu As dur*. Dirigentu Janu Popelkovi se dařilo vyladit jednotlivé nástrojové skupiny i jednotlivé nástroje v jednotlívý celek a dynamicky a výrazově odstínit jednotlivé skladby a jejich části. To se podařilo zejména u Janáčkovy *Suity pro smyčce*.

Téměř bezchybný koncertní program (chybělo jméno houslisty u Mozartova houslového koncertu a došlo k přesmyku u data pobytu A. Dvořáka v New Yorku za 1985 – 1895) měl přece jen jednu významnou chybu. O uváděných skladbách se posluchač z programu dozvěděl mnohé, o komorním orchestru a jeho dirigentu zhoła nic. Rád bych si o nich něco v programu příštího koncertu, třeba na Habrovce, přečetl.

Japonsko – český koncert přátelství

Od skromných začátků, kdy jsme spolu s japonským sborem zpívali Faurého *Rekviem* v kostele sv. Mikuláše na Malé Straně, přes provedení Beethovenovy *IX. symfonie* ve Smetanově síni a následujícím roce ve Dvořákově síni Rudolfiny, vrátila se každoroční japonská sborová reprezentace opět do Smetanovy síně Obecního domu. Na obalu programu koncertu v pátek 6. dubna je mj. uvedeno: *Je pro nás velikou ctí a radostí, že máme možnost Vám zde ve slavné Smetanově síni představit japonské písně, kterých si vážíme a spolu s nimi i kousek duše této naší vzdálené země.* Tentokrát už bylo Japonsko reprezentováno asi 120 členným ženským Sbohem Japonsko – českého přátelství a asi 30 členným ženským sborem Hlasy evangelia. Profesor Norio Suzuki, skladatel a dirigent známý po celém Japonsku, sestavil pro české publikum jedinečný program japonských lidových a dětských písní, jejichž prostřednictvím chce představit našemu a evropskému publiku duši japonského národa. Spojil pěvecké sbory z Tokia, Kjota, Mijazaki a Kagošimy a spolu s jejich sbormistry uspořádal písně do šesti oddílů.

Oddíl *Lidové písně – živá voda* byl uveden tanečky krojovaných dětských zpěváků, každý oddíl pak moderátorkou, která tlumočila japonská slova písní jednotlivých oddílů do češtiny.

Příznačné názvy mohou poodhalit i obsah písní v jednotlivých oddílech – *Žijeme jenom jednou, Věnováno lásce, Písně evangelia* a budhistická *Sútra srdce*. Vrcholem programu byly *Japonské písně – Rodný kraj, Svatojánská muška, Vzpomínky na léto, Hora z písku, Vedle sebe jako dvě svatojánské mušky* a *Úsměv*. Na velkých plakátech bylo též demonstrováno japonské kaligrafické písmo a jím zapsaná krátká báseň.

Oživení v publiku nastalo při zpěvu gospelu *Salve regina*, který náš filmový a televizní divák zná z filmu *Sestra v akci* v nezapomenutelném podání černošské zpěvačky Whoopi Goldbergové. Někteří posluchači si s chutí při zpěvu zatleskali.

Závěrem zazpívala celá japonská reprezentace (včetně sbormistrů) skladbu Noria Suzukiho *Ave Maria* jako poctu autorovi celého projektu letošního roku. A rozloučení s jedinečným publikem a jedinečnými zpěvačkami ve Smetanově síni nemohlo být jiné.

Když v Japonsku končí vyučování, reprodukuje jim jako znělku několik úvodních taktů z *Larga Novosvětské symfonie* A. Dvořáka. A parafrází na tuto skladbu s japonským textem se loučil i celý reprezentační tým Noria Suzukiho. Čeští posluchači se ve druhé sloce přidali českým zpěvem, či písní beze slov. S úsměvem na tváři a hřejivým pocitem u srdce se loučili všichni.

Koncert radosti

Využijí této slovní hříčky k uvedení významného pražského sborového koncertu v kostele U Salvátora, který svému sbormistru ing. Vladislavu Součkovi uspořádala Základní umělecká škola v Praze 7 v úterý 10. dubna 2007. Byla to Radost, co přilákala tak velký počet posluchačů do

krásně akustických chrámových prostor a s velkou radostí si všichni vyslechli i smíšený sbor Gaudium. Radost – Praha je dětským pěveckým sborem, který v loňském roce oslavil 45 let od svého založení a stále se i přes všechny peripetie udržuje mezi předními dětskými sbory v naší republice. Svědčí o tom zájem tuzemských i zahraničních organizátorů hudebních festivalů o jeho vystoupení (v roce 2006 na festival Pražské jaro a mezinárodní festival dětských sborů ve francouzské Provinci) a ocenění, která na mezinárodních soutěžích v uplynulých letech získal (1. místo a hlavní cenu festivalu Harmonie v německém Lindenhofu nebo dvě zlatá pásma ve dvou kategoriích na soutěžním festivalu ve slovinském Celje).

Vladislav Souček je nejen zakladatelem tohoto úspěšného DPS, ale i se svou manželkou Zdeňkou Součkovou spoluzakladatelem „mladšího“ smíšeného sboru Gaudium (= radost), který udržuje kontinuitu sborového umění provozovaného od dětství až do zralého věku. Počtem svých členů patří mezi velké amatérské sbory v Praze, kde tvoří významné kulturní i rodičovské zájmy pro další generace dětských zpěváků.

Uspořádat benefiční koncert takové umělecké osobnosti je přímo povinností zřizovatele a ocenit jeho práci při této příležitosti povinností všech kulturních institucí, které mají se sborovým zpěvem co do činění. Proto hudební komise Unie českých pěveckých sborů rozhodla o udělení nejvyššího vyznamenání *Ceny Bedřicha Smetany* právě tomuto umělci. Na koncertě ho převzal sbormistr přímo z ruky přítomného předsedy hudební komise a předsedy Unie českých pěveckých sborů Prof. PaedDr. Jiřího Koláře.

V koncepci programu byla dána přednost organizačnímu členění večera před řazením tematickým či chronologickým. V úvodu pětidílného koncertu nastoupila i oddělení těch nejmladších dětských zpěváků k provedení známého Vivaldiho *Gloria* a Brahmsova *Ave Maria*. Se ctí se zhostila tohoto úkolu. Ve druhé části zůstaly na podiu jen dívky z koncertního oddělení, které se připravovaly na mezinárodní soutěžní vystoupení v Bratislavě, kam měly následující týden odcestovat. Věřme, že festivalová porota posoudí výkon dětí ve skladbách K. B. Kopřivy, B. Martinů, J. Křičky, O. Máchy, G. B. Pergolesiho a v slovenské lidové písni. Laický posluchač, a těch byla valná většina ve zcela zaplněném kostele u Salvátora, vnímal jen precizní propracovanost každé skladby po výrazové a dynamické stránce. Role střídajících se sbormistrů, Andrey Sušilové a Vladislava Součka se v této fázi už omezila jen na vybuzení interpretů k co největšímu výkonu. A to se jim opravdu podařilo. Napětí a soustředění koncertního oddělení bylo pro dětské zpěváky až mimořádné.

Po přestávce nastoupil s celou řadou zajímavých skladeb smíšený sbor Gaudium, řízený sbormistryní Zdeňkou Součkovou. Vedle skladeb J. S. Bacha a A. Brucknera zaněl i dvojsbor O. di Lassa *Echo*, který byl jako echo skutečně proveden až do samého závěru, jemně a intonačně přesně. V dalších skladbách J. Des Présé, H. Schütze, A. Dvořáka ukázal sbor Gaudium, že má nejen příjemně znějící sopránové hlasy, ale i střední ženské a mužské hlasy, i když, jako ve všech amatérských tělesech,

v jasné menšině. Sbormistři, Zdeňka Součková a Vladislav Souček se už s touto skutečností po svém vyrovnali.

S napětím byla očekávána premiéra skladby Emila Hradeckého (nar. 1953) *Ave Maria*, která byla jubilantovi věnována. Zde využil autor vhodně k umocnění výrazu známého textu modlitby ve dvou strofách i neobvyklé aleatoriky. Publikem byla tato skladba přijata mimořádně příznivě. Na interpretech bude teď záviset její další osud.

Téměř samostatným oddílem večera byly gratulace ing. Vladislavu Součkovi k jeho významnému životnímu jubileu, kterého se dožívá v plné tvůrčí síle a svěžesti. Vedle zástupců MK ČR, UČPS a dalších institucí přišly desítky jeho příznivců a přátel. Nelze se divit. Vždyť jubilant zasáhl do života stovek, možná i tisíců lidí, s nimiž se jako sbormistr za šestačtyřicet let setkal. Tento gratulační koncert byl tedy vlastně poděkováním hudební veřejnosti tomuto skromnému a neobyčejně pracovitému umělci.

Na úspěchu koncertu se významnou měrou podílela svým virtuózním klavírním doprovodem Jitka Nešverová a lesku tomuto koncertu dodal i moderátor, jehož jméno publiku skromný dvoustránkový program neuvedl. I on si zaslouží pochvaly a uznání.

Víte, kde je Divadlo Rubín?

Pokud přicházíte k průčelí chrámu sv. Mikuláše na Malé Straně podlouhým z Malostranského náměstí, pak nemůžete minout vývěsní štít tohoto „divadla“. Ten vás nasměruje do suterénních prostor. Sem jsme byli na zkoušce pozváni naší sbormistryní Valentinou Shuklinou na koncert, na němž uvedla některé své skladby – studuje totiž i obor skladatelství na HAMU.

V prostorách divadelní kavárny jsem byl v úterý 10. dubna přítomen hodinovému představení skupiny tři zpěvaček, dvou klavíristek a zpěváka, kytaristy a moderátora v jedné osobě. Od něho jsem se však nedozvěděl žádné jiné informace než obsah písní, které byly zpívány v ruštině a ukrajinštině a názvy česky zpívaných písní. Nevím, jak se mladé publikum, které už dlouho před začátkem zcela zaplnilo tento nevelký prostor před barovým pultem – divadelní kavárnu, o tomto koncertu dozvědělo.

Pochopil jsem, že jsem se octl nikoliv na koncertě, ale na vystoupení mladých autorů a interpretů v klubu, kam přicházejí posluchači, kteří jsou cíleně pozváni účinkujícími. Žádná informace v tisku, na plakátech, na pozvánkách nebo v pražském kulturním přehledu by patrně toto publikum nepřilákala. Valentina v tomto pořadu byla zpěvačkou, klavíristkou a autorkou svých písní. Doprovázela svůj zpěv a i zpěv své kolegyně.

Novodobé písně mají pro nás starší nezvyklý charakter. Jsou zpravidla psány na texty, které nemají básnický, strofický charakter. Jsou to prozaické texty epického charakteru a takový má i hudba na tyto příběhy. Jsou zcela prokomponovány bez výrazných melodií a text spíše jen melodicky dokresluje. Tím jsou náročné pro interprety a i posluchače. Posluchač nutně k pochopení skladby potřebuje slyšet text nebo mu rozumět. Díky výkladu moderátora posluchači (pokud právě nebyli ruské

nebo ukrajinské národnosti) mohli lépe pochopit písně tohoto pořadu.

Zpěv všech interpretů byl na úrovni, rovněž tak klavírní a kytarový doprovod. Překvapen jsem byl jen charakterem písní. Ty spíše než o radosti, lásce a mládí byly o smutku, nelásce a bezvýchodnosti. Překvapily mne tyto rysy dekadence v tvorbě mladých. Kládl jsem si otázku, zda je tento postoj mladých k dnešnímu světu pravdivý, či zda je to jen póza. Jako sůl mi chybělo téma čisté lásky bez přetvářky, podvádění, předstírání a nenávisti. Je to ještě aktuální téma u dnešních mladých lidí?

Jedno jsem však nechápal. Proč používají všichni interpreti a instrumentalisté v tomto komorním prostředí zesilující reprodukcni zařízení? Kavárna nebyla větší než běžná učebna a posluchačů rovněž nebylo víc než bývá žáků v učebně. Hlas zpěváků se tím nevylepší, naopak u dobrých zpěváků mnoho ztratí. Stane se až nepříjemným, a protože se decibely zpěváka a nástrojového doprovodu sčítají, posluchač je přehlušen a nemůže vnímat ani kulturu hlasu, ani krásný zvuk nástroje. Slyší jen zvukovou vřavu.

Na vrub pořadatelů – Divadla Rubín – padá druhá mnou vážně míněná výtka. Prostor divadelního klubu, vybaveného barovým pultem, musí splňovat platné hygienické normy. Je-li v provozu během dne, musí mít účinné vzduchotechnické zařízení k výměně vzduchu, aby eliminovalo cigaretový kouř některých návštěvníků. Pokud je prostor využíván ke klubovým pořadům, má totiž podium, osvětlovací zařízení, klavír, pak během produkce má být kouření zakázáno a prostor včas vyvětrán. I za tento základní komfort platí posluchač nemalé vstupné 80,- Kč, které není určeno účinkujícím, ale pořadatelům. Ani účinkující nemohou být vystavováni tomuto vražednému prostředí hustého kouře, i o jejich zdraví zde přece jde. Byl to tedy krajně nezodpovědný přístup pořadatelů ke zdraví účinkujících a diváků a snížil tento pořad mladých umělců na roveň hospodské produkce.

Portréty jubilantů

Platinové výročí ing. Josefa Jedličky, CSc.

V naší společnosti bývá zvykem oslavovat padesát let společného života manželů zlatou svatbou, šedesát let svatbou platinovou, příp. ještě další výročí. Proč bychom podobným způsobem nemohli oslavit padesát nebo šedesát let věrnosti zpěváka jednomu pěveckému sboru? Takového zpěváka znám, je to Pepa Jedlička a celý život zůstal věrný Pražskému pěveckému sboru Smetana.

Měl jsem vzácnou příležitost zúčastnit se s kolegou Jedličkou 28. ledna 2004 koncertu věnovanému památce veltruského rodáka Oldřicha Hilmera (1891 – 1948) v Městském muzeu Kralupy nad Vltavou. Byl jedním z nejvzácnějších hostů koncertu, protože ho Oldřich Hilmera osobně přijímal do slavného pěveckého sboru v roce 1947, tedy právě před šedesáti lety. Pepa je služebně nejstarším činným zpěvákem Pražského pěveckého sboru Smetana, dnes začleněného do Pražských mužských sborů. Za svoji pěveckou éru pamatuje osm sbormistrů: po prof.

Hilmerovi to byl prof. PhDr. Josef Plavec, DrSc. (v letech 1948 – 54), prof. Zdeněk Kostka (1954 – 59) a hlavně profesor Vladimír Doležal (1960 – 1992), z pozdějších potom Mgr. Michael Kepřt, Mgr. Stanislav Pešička, Mgr. Solon Kladas a v současné době Valentina Shuklina.

Všem sbormistrům byl Pepa Jedlička velkou oporou a pomocníkem pro svoji přirozenou autoritu, nejprve v hlasové skupině 1. tenoru, později zakotvil ve 2. tenoru. Jeho zkušenosti a osobní rozhled se zejména projeví za slavné a dlouhé působnosti Vladimíra Doležala, kdy byl v letech 1987 – 92 dokonce předsedou sboru. Ale různé funkce ve výboru sboru zastával již i v dřívějších letech. Velmi zajímavé je Jedličkovo hodnocení sboru a sbormistra v r. 1970: „... sbor měl kolem osmdesáti nadšených zpěváků a sbormistra v plné tvůrčí síle, který uplatňoval nejen své pěvecké a dirigentské zkušenosti, ale i zkušenosti pedagogické. Byl nekompromisní na preciznost intonace, na věrnost hudebního přednesu a dbal na hlasovou techniku. Rozsah uváděných skladeb byl od husitských přes polyfonní chorály až po soudobé české i cizí sborové skladby.“ A z tohoto kádru „nadšených“ zpěváků zůstalo do dnešních dnů pouhých jedenáct mohykánů.

Pepa Jedlička oslavil v letošním roce také své osobní jubileum – narodil se 25. 3. 1927 – takže jsme mu zazpívali Smetanova *Hesla* k nedávným osmdesátinám. A když jsem v úvodu zmínil jeho věrnost PPS Smetana, musím také připomenout, že se narodil v Radotíně (dnes Praha 5) a celý život tam bydlí, že celý život prošel s jednou manželkou (která mu dodnes jeho koníčka umožňuje provozovat) a také celý život měl jediného zaměstnavatele – VŠCHT. Pracoval na katedře silikátů jako odborný asistent a byl specialistou na maltoviny.

Znám Pepu již třicet pět roků od svého příchodu do PPS Smetana a musím potvrdit, že se k nám mladším choval vždy jako kamarád, nikdy jsme nepocítily, že by nějak zdůrazňoval, že je vysokoškolský pedagog. Také na častých zájezdech sboru jsme se mohli spolehnout na jeho rady i jazykové schopnosti. Domluvil se velmi dobře německy i anglicky. Absolvovali jsme společně koncertní turné především do Francie (několikrát zejména Normandie), do Německa, Polska, Švýcarska, Švédska, Lotyšska, Itálie, Maďarska. Nesmím zapomenout jeho další organizační schopnost – ještě dnes dokáže připravit večírek nebo raut pro celou společnost.

Milý Pepo, přejeme Ti, aby Tvůj mladistvý elán ještě dlouho vydržel ku prospěchu celého sboru!

Josef Klička

Ing. Vladimír Pokorný, CSc. – 85 let

Narodil se 29. 5. 1922 v Příboře na Ostravsku. Od roku 1928 v rodném městě navštěvoval reálné gymnázium, po okupaci Sudet pokračoval ve Frenštátě pod Radhoštěm a maturoval až roku 1941 ve Válašském Meziříčí.

V té době se učil hrát na klavír, později na housle, za maturitu dostal tenor-saxofon a hrál v místní taneční skupině. Učil se hrát i na klarinet, flétnu a kontrabas. Zpíval v kostelním sboru. Od svého bratra se naučil základy nauky o harmonii (intervalu a akordy).

Po druhé světové válce studoval na Pražské technice a zpíval ve sboru chrámu sv. Ludmily. Tamější ředitel kůru a varhaník ho dále vzdělával v nauce o harmonii. Později zpíval v kostele sv. Františka „u Křížovníků“ a příležitostně v dalších pražských kostelních sborech. V roce 1967 vstoupil do Pražského pěveckého sboru Smetana a v letech 1967 – 69 se již zúčastnil tří památných zájezdů PPSS na Festival písní a tanců na ostrově Man ve Velké Británii.

Pod vedením sbormistra prof. Vladimíra Doležala se stal vůdčí osobností hlasové skupiny barytonů. Následovaly zájezdy do jižní Francie a Normandie, do Švýcarska, Walesu a dalších zemí. V roce 1982 byl vybrán do výpomocné skupiny pro zájezd Pražské konzervatoře do Itálie s oratoriem G. F. Händla *Mesiáš*.

Vladimír Pokorný patří dodnes, i přes svůj pozeňvaný věk, mezi spolehlivé zpěváky PPS Smetana a je jedním z těch, kteří se zúčastnili spojení s Pěveckým sdružením pražských učitelů a Pěveckým sborem Typografia. S nimi pak absolvoval ještě zájezdy do Hamburku, Walesu, Slovinska a do Španělska.

Přejeme mu k blížícím se 85. narozeninám, které s námi oslaví 29. května, v předvečer festivalu Foerstrovy Osenice, stále zdravý a ještě mnoho společných akcí.

-li-

František Borkovec osmdesátinám

Oslava jubilea tohoto neobyčejně skromného, poctivého a pracovitého kolegy Františka Borkovce se konala již na našem setkání při sklence vína u Fantomase, tehdy však těsně před dnem konání utrpěl úraz a o berlí se dostavil až na zkoušku ve Slezské a rovněž na setkání s představiteli odborového svazu Typografická Beseda. Ti pozvali Františka a jeho paní na malou slavnost v salóňku Domu odborových svazů, která byla tímto významným jubileem motivována. Předseda Odborového svazu zaměstnanců polygrafické výroby v Čechách, na Moravě a ve Slezsku František Stašek, šéfredaktor časopisu Polygraf – Typografia Vladimír Buriánek a ekonomická tajemnice Ivana Zikmundová a předsedové jednotlivých pěveckých sborů (PS Typografia František Věk, PPSS tajemník Josef Klička a PSPU František Zúmr) ve čtvrtek 12. dubna 2007 přítomni malé slavnosti na počest dlouholetého člena Typografické Besedy a rovněž našeho kolegy Františka Borkovce. V následující debatě byla zdůrazněna zvláště jeho dlouholetá aktivní činnost zpěváka, která trvá bez přestání až dosud.

Na tomto setkání byla též představena naše sbormistryně Valentina Shuklina a představitelé odborů seznámeni s plány PMS do nejbližších let. Pan předseda odpovídal konkrétními kroky, kterými mohou odbory naší činnost podpořit až do roku 2010. Mezi nejbližší patří záštita nad jubilejním koncertem k 145. výročí založení PS Typografia, který pořádají PMS ve středu 25. dubna v refektáři kláštera Emauzy. Oslava významného jubilea Františka Borkovce měla tedy i pracovní charakter. Vážíme si toho, že tento svaz je jediným odborovým svazem, který nepřestal se vstupem do nových poměrů

s podporou kulturních aktivit svých členů. Tohoto přístupu si opravdu vážíme.

Mezi oslavence v dubnu patřila i naše mladá sbormistryně **Valentina Shuklina**. Oslavila své pětadvacáté narozeniny (21.4.1982) společně s námi na zkoušce. Smetanova *Hesla* na její počet zazněla opravdu přesvědčivě.

Zprávy z našeho Klubu cestovatelů

Přirozeně, že takový u nás ještě nebyl ustaven, ale je v našich sborech řada těch, kteří i dnes rádi a často tráví své volné chvíle za hranicemi všedních dnů. Proto rádi zveřejňujeme jejich zajímavé postřehy ze vzdálených zemí, kam se málokdo z nás už podívá. Zdeněk Hynek je jedním z nich. Nabízíme tedy dnes jeho poznatky.

Vánoční putování po březích Perského zálivu

Spojené arabské emiráty (SAE) jsou pouštní zemí ležící na břehu Perského zálivu. Většina turistů sem jezdí během evropské zimy hledat teplo, krásné koupání, výhodné nákupy a hlavně obdivovat úžasné archeologické lokality. I já jsem se dobrovolně vzdal kapra se salátem, cukroví a vánoční atmosféry a odletěl přes vánoční svátky v loňském roce do emirátu Dubaje, nejznámějšímu ze všech sedmi emirátů. Během pobytu jsem navštívil hluboké pouště, vysoké hory, podíval se pod hladinu moře a fotografoval staré i nové paláce.

Emiráty dnes patří k nejdynamičtějším a nejrychleji se rozvíjejícím zemím světa. Díky dostatku peněz a ambiciózním projektům se tvář SAE mění takřka každý den. Můj zájem se hlavně soustředil na mimořádné stavby a projekty, kde se tají dech při prohlídce staveb a lidské dovednosti.

SAE jsou rozlohou o trochu větší než Česká republika, sousedí s Katar, Arábií a Ománem. Čtyři pětiny země tvoří poušť. Je to federace sedmi emirátů, jejichž metropole se jmenují stejně jako emiráty. Hlavním městem celého státu je Abu Dhabi, druhým největším pak Dubaj. K ní se upíná pozornost celého světa. Teprve ve třicátých letech minulého století začala klíčit budoucí prosperita a teprve za dalších dlouhých třicet let od prozkoumání prvních zásob ropy, až v roce 1962, odjel první tanker s černým zlatem. Absolutně zaostalá, či spíše neexistující infrastruktura se budovala neuvěřitelným tempem. Vždyť teprve v roce 1956 byl do této země zaveden elektrický proud. S rostoucí těžbou ropy se SAE čím dál víc modernizovaly a také otvíraly světu. Hlavní slovo ve federaci zůstalo a zůstane Abu Dhabi a Dubaji. Vládcem emirátu je vždy nejbohatší šejk, jeho postavení je vždy velmi silné, a přesto, že je ve všech státech emirátu autokratický systém, je striktně dodržováno pravidlo, že každý z lidí může navštívit svého šejka ve veřejných slyšeních. Je velmi zvláštní, že jednotlivé emiráty jsou dědičnými absolutistickými monarchiemi. Volby, a tudíž ani volené instituce v zemích SAE neexistují. Nejsou zde povoleny žádné politické strany, nejsou zde ani odborové organizace. Absolutní moc mají vládcí sedmi emirátů a

jejich rodin. Žádné vlády, úřady, parlamenty, senáty, nic takového. Moc se opírá o státní náboženství islám, který má pět pilířů základních náboženských povinností, s nimiž jsem se setkával všude.

Vyznání víry – uznávat jednoho boha, Modlitba – pětkrát denně se modlit, Almužna – každý dává 3 % zisku chudým, Půst – během posvátného měsíce Ramadán se považuje za důkaz lásky a poslušnosti Bohu, Pouť – vykonat cestu do Mekky.

(Pokračování v příštím čísle.)

Festival Foersterovy Osenice 2007

Kraj, který se rozprostírá pod lesem Křížánky a je ohraničen obcemi Bačálky a Rokytňany na západní straně, Staré Hrady, Libáň, Zliv a Křešice na východní straně, lesem mezi Ujkovicemi a Pílským rybníkem na jižní straně učaroval jistě mnohým poutníkům v minulosti a dosud okouzluje přicházející turisty či přijíždějící návštěvníky.

Nelze se tedy divit, že v přirozeném středu tohoto kraje vznikly dříve samostatné obce Dětenice a Osenice. Ta druhá má štěstí, že leží na vyvýšeném místě, odkud je ničím nerušený rozhled do dalekého kraje Středních Čech.

Právě sem se každoročně na první sobotu v měsíci červnu sjíždějí amatérští zpěváci pěveckých sborů ze severovýchodní části naší republiky, ze Středních Čech a Prahy k oslavě velkých osobností naší kultury a hudebního umění, kterými jsou příslušníci kantorského rodu Foerstrů. Letos již posedmé přijede na 300 zpěváků – mužů, žen, mládeže a dětí ze sborů Unie českých pěveckých sborů, aby zde a v celém mikroregionu Rozhraní oslavilo tento svátek nazvaný Foerstrovy Osenice.

Pěvci neoslavují okázalými slavnostními projevy, ale ušlechtilým sborovým zpěvem. Ten zazní i letos nejprve v chrámu Páně v Osenicích při slavnostní mši a následném matiné z hudby Foerstrů, odpoledne na přehlídce v otevřeném amfiteátru před bývalou Národní školou J. B. Foerstra, dnes Památkem Foerstrova rodu opět v Osenicích a poté se sbory rozjedou do kraje k podvečerním koncertům – na nádvoří zámku Staré Hrady, do kostelů v Rožďalovicích a Bystřici a na zámek Humprecht nebo společenského sálu v Sobotce. Posluchači si mohou k prožitku krásného dne zvolit zpěv tzv. velkých sborů, kterými na letošním festivalu budou Vysokoškolský umělecký soubor Praha, Pražské mužské sbory, Smíšený pěvecký sbor Záboj ze Dvora Králové nad Labem, Dětský pěvecký sbor Jizerka ze Semil, nebo menších sborů, které jsou zastoupeny Dvořákovým komorním sborem z Kralup nad Vltavou, ženským sborem Chorea corcontica Trutnov a ženským sborem Vlasta z Dobrušky. Posledně jmenovaný bude účastníkem festivalu FO již potřetí.

Mezi letošními pěveckými sbory bude letos poprvé chybět místní Smíšený pěvecký sbor Stojmír a Bendl, který reprezentoval Dolní Bousov a Sobotku na všech šesti dosud konaných ročnících. S odchodem sbormistra Pavla Hučika nutně dochází k nezbytným repetoárovým změnám, vyžadujícím intenzivní přípravu všech zpěváků s novým sbormistrem, který se sborem pracuje teprve několik málo měsíců. Budou tedy Bousovští a Sobotečtí

významnými pomocníky organizačního štábu festivalu právě v této části mikroregionu.

To, že se tento festival stává mezinárodním, potvrdí i letošní účast polského Učitelského sboru z Kladské Bystřice a naváže na roli Ženského sboru při Českém spolku na Slovensku, který přispěl po stránce společenské a umělecké k lesku festivalu v loňském roce.

Návštěvník Památníku Foerstrova rodu nebo posluchač na přehlídce bude moci shlédnout dva trvalé atributy tohoto festivalu. Pamětní desku v průčelí budovy a památnou lípu na okraji hlediště. Pamětní deska byla v roce 2004 věnována slovinským sborem Tabor Lokev k uctění památky osenického rodáka Antonína Foerstra (1837 – 1926), který se jako pedagog a hudební skladatel (autor slovinské opery Gorenjski slavček) stal slovinským národním skladatelem. Památná Lípa česko – slovinského přátelství, vysazená zde v roce 2005, se stala symbolem trvalého přátelství mezi našimi národy, které je naplňováno nezbytnou účastí slovinských sborů i na tomto festivalu. Rovněž na letošním festivalu je v programu zařazena slovinská reprezentace.

Programově bude letošní ročník věnován osobnosti Josefa Foerstra (1833 – 1907), od jehož úmrtí dne 3. ledna uplynulo právě 100 let.

Bousovské občany rádi uvítáme buď na dopoledním programu v kostele v Osenicích (slavnostní mše a Foerstrovské matiné) od 10 hod., nebo na odpolední přehlídce všech účinkujících sborů od 14 hod. v amfiteátru rovněž v Osenicích. Neméně zajímavý koncert pro bousovskou kulturní veřejnost bude letos od 19 hod. ve společenském sále v Sobotce. Vystoupí zde náš vynikající dětský sbor manželů Brádlových Jizerka ze Semil a přední akademický sbor Vysokoškolský umělecký soubor Univerzity Karlovy Praha. Spolu s těmito významnými sbory vystoupí v Sobotce i Ženský komorní kvintet, který bude letošním hostem festivalu, reprezentujícím již tradičně Slovinsko. V kostele v Bystřici zazní zpěv mužského sboru – Pražských mužských sborů spolu s ženským sborem Vlasta z Dobrušky a ženským sborem Chorea corcontica.

Letošní zahraniční host z Polska – učitelský sbor, je smíšeným sborem z Kladské Bystřice a nese název CHÓR Z GOR. Jemu bude na nádvoří zámku Staré Hrady sekundovat smíšený pěvecký sbor Pěveckého spolku Záboj ze Dvora Králové a Dvořákův komorní sbor z Kralup nad Vltavou. Pořadatelé si vyhražují možné změny v tomto rozdělení.

Opět se tedy do tohoto mikroregionu Rozhraní připravuje na 300 zpěváků se svými sbormistry a hodlají demonstrovat, že sborový zpěv je významnou složkou kulturního života i ve Východních a Středních Čechách. Těšíme se na tato setkání přátel.

Připravujeme

25. května Pražské zahájení festivalu u hrobu J.B. Foerstra na Olšanských hřbitvech v 16 hod.
2. června Slavnostní zahájení festivalu Foersterovy Osenice 2007 v kostele v Osenicích

v 10 hod.

Vlakové spojení do Osenic

Praha hl.n. 7:15, Osenice 9:53 přes Bakov; Praha hl.n. 9:11, Osenice 11:27 přes Nymburk a Kopidlno

Vlakové spojení z Osenic do Prahy

Osenice/Dětenice 16:35, Praha 18:45 přes Kopidlno a Nymburk; Osenice/Dětenice 17:28, Praha 20:26 přes D. Bousov a Ml. Boleslav

Poděkování

Za finanční příspěvek na náš Zpravodaj děkujeme paní J. Císařové a O. Zimové, panu H. Myslíkovi a za sponzorský dar paní N. Mejtové, Z. Vondráčkové a D. Spitzerové. I Vy nám můžete přispět darem na náš účet u ČSOB (číslo účtu 500685413/0300).

Kalendárium

Narozeniny: 2. 5. J. Klička (69), 6. 5. Zd. Vykopal (81), 7. 5. J. Urbánek (86), 11. 5. J. Vích (75), 17. 5. L. Černý (44), 24. 5. J. Vystrčil (76), 29. 5. L. Pokorný (66), Vl. Pokorný (85), 30. 5. M. Víšek, 3. 6. J. Štembera (79), 4. 6. J. Kasal (84), 5. 6. M. Keprt (35), 7. 6. J. Věk (81), 17. 6. J. Hlaváček (70), F. Podhajský (74), 18. 6. Vl. Hladík (68), 20. 6. I. Dohnal (67), H. Kohl (77), 24. 6. A. Džbánek (77), 25. 6. J. Unger (82), 31. 6. St. Pešička (76), V. Pazderník (93)

Jmeniny: 7. 5. Stanislavové – Pešička, Sedláček, 16. 5. Jan Voříšek, 23. 5. Vladimírové – Hanzlík, Hladík, Pokorný, 28. 5. Vilém Ulrich, 5. 6. Ivan Dohnal, 13. 6. Antonínové – Džbánek, Fišer, Kříž Šotola, 18. 6. Milanové – Černý, Kroc, 4. 7. Prokop Bouz, 23. 7. Liborové – Pokorný, Škoda.

Všem přejeme pevné zdraví !

Příspěvky byly přijímány do 24. dubna 2007. Uzávěrka příštího čísla bude 15. června 2007. Na vydání spolupracovali J. Klička, Zd. Hynek, E. Pokorná, F. Zumr (neoznačené příspěvky) a P. Štěpnička. Vydává PSPU, Jihlavská 609, 140 00 Praha 4, tel. 261 262 517. IČO 16188161.

WWW: <http://www.ucps>,

E-mail: zumr.frantisek@seznam.cz nebo prazske.muzske.sborny@seznam.cz.